

δοῦρας 1. 2) Οὐδ. πληθ. γαιδουρίδρια οὐσ., μέρος ὄπου σταθμεύουν οἱ πρὸς μίσθωσιν ὄνοι Σῦρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γαιδουρίδρια Πελοπν. (Ἀχαΐα) Γαιδουρίδρια Σῦρ.

γαιδουρίδι τό, Τήν. γαουρίν Κύπρ. γααρίν Κύπρ. γαρίν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι. Τὸ γαουρίν καὶ γααρίν ἐκ τῶν διαμέσων τύπων γαουρίν καὶ γααρίν.

1) Γαιδουράκι 1, ὁ ἰδ., Κύπρ. 2) Εἶδος σταφυλῆς Τήν.

γαιδουρίζω Αἰγιν. Θήρ. Θράκ. (Μυριόφ.) Κρήτ. Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Λάστ. Λευκτρ. Μάν.) κ. ἄ.—Λεξ. Αἰν. Βλαστ. γαιδ'ρίζον Β.Εὔβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) γαδουρίζω Κύθν. Ρόδ. κ. ἄ. γαδουρίζον Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι.

1) Φέρομαι ὡς ὄνος, πράττω τι ἀδιάκριτον, ἀναισχυντῶ Β.Εὔβ. Θήρ. Θράκ. (Μάδυτ.) Κρήτ. Κύθν. Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Λευκτρ. Μάν.) Ρόδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.—Λεξ. Αἰν. Βλαστ.: Γνωμ.

Ἔρως ὄρες ἀθροπίζει | κς ὄρες ὄρες γαδουρίζει Ρόδ. Συνών.: γαδουρεύω, γαδουροβαστῶ, γαδουροφέρνω. β) Ἐπιδεικνύω πείσμα Κύθν. κ. ἄ.: Ἄσμ.

Ἄσμ. Ὁ Φλεβάρης κς ἄ φλοῖση, | τοῦ καλοκαιροῦ μυρίζει, εἰδεμὴ καὶ γαδουρίση, | μηδὲ πάλο δὲ θ' ἀφήση Κύθν. 2) Φαίνομαι ὡς ὄνος, ὁμοιάζω πρὸς ὄνον Αἰγιν. Θράκ. (Μυριόφ.) Πελοπν. (Λάστ.) κ. ἄ.

* **γαιδουρίκι** τό, ἄδουρίκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκι.

Λόγος ἀπρεπῆς, χυδαῖος: Ἄδουρίκια εἶπε ὁ ἕνας τ' ἄλλοιοῦ.

γαιδουρίλα ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

Ἄσμη ὄνου.

γαιδουρίλι τό, ἀμάρι. γαδουρ'λίξ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λίλι.

Ἐλλειψις καλῆς συμπεριφορᾶς, ἀγένεια. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουρίδα.

γαιδουρινά ἐπίρρ. κοιν. γαιδουρ'νά βόρ. ἰδιώμ. γαδουρινά Θήρ. Κῶς Μῆλ. Σίφν. κ. ἄ. γαουρινά Κάρπ. Κύπρ. γαδαρινά Ἰμανιάρ. Σφίγξ 32 γαδαρινά Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαδουρινός.

1) Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ὄνων κοιν.: Φρ. Ἐφαγε γαδουρινά (ὑπερβολικά) Θράκ. (Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) || Γνωμ. Ὅποιος ποιεῖ γαδουρινά φωνάζει πολλαχ. Συνών. *γαδουρίσιμα. 2) Ἀπρεπῶς, ἀγενῶς κοιν.: Τοῦ φέρεται γαδουρινά Συνών. γαιδουρίτικα. 3) Καθὼς ἀρμόζει εἰς ὄνον Μῆλ.: Φρ. Τὸνε ράβδιση γαδουρινά (ἀπανθρώπως, σκαιῶς).

γαιδουρινός ἐπίθ. κοιν. γαιδουρ'νός βόρ. ἰδιώμ. γαδουρινός Θήρ. Κῶς Μῆλ. Ρόδ. Σίφν. κ. ἄ. γαδουρ'νός Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ. Κυδων. Σκῦρ. κ. ἄ. γαουρινός Κάρπ. Κύπρ. Κῶς ἄδουρινός Νάξ. γαδαρινός Μεγίστ. κ. ἄ. γαδαρ'νός Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός. Τὸ γαδαρινός κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γάιδαρος.

1) Ὁ προερχόμενος ἀπὸ ὄνον κοιν.: Γαιδουρινὸ γάλα -τομάρι κττ. β) Οὐδ. πληθ. γαιδουρινά οὐσ., ὄνοι Μύκ.

2) Ὁ ἀνήκων εἰς ὄνον κοιν.: Γαιδουρινὸ κεφάλι. Γαδουρινὴ οὐρά. Γαδουρινὰ ποδάρια κοιν. || Παροιμ. φρ. Γαδουρινὰ μοῦτρα, ἀφεντικὴ ζωὴ (ἐπὶ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἀναίδειάν του κατορθώνει νὰ καλοπερνᾷ) πολλαχ.

3) Ὁ ἀρμόζων εἰς ὄνον κοιν.: Γαδουρινὸς τρόπος (ἐπὶ ἀγενοῦς συμπεριφορᾶς). Γαδουρινὴ ὑπομονή. Γαδουρινὸ πείσμα - φέριμο κττ.

Πβ. γαδουρένιος, γαδουρήσιος, γαδουρίτικος, γαιδουρίτσινος.

γαιδουρίς ἐπίθ. ἀμάρι. Οὐδ. γαιδουρί ΠΝιρβάν. ἐν Ν.Ἐστ. 18 (1935) 1038.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίς. Ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ ὄνου ἢ ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὸ χρώμα τοῦ ὄνου: Χρῶμα γκριζο γαιδουρί.

γαιδουρίστρα ἡ, Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίστρα.

Μέρος ὑφάσματος ἔχον λανθασμένην ὑφήν. Συνών. γαδουρίτσα 4.

γαιδουρίτα ἡ, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτα φυτῶν δηλωτικῆς.

Τὸ φυτὸν γαιδουράγκαθο, ὁ ἰδ.

γαιδουρίτικα ἐπίρρ. ἐνιαχ. γαδουρίτ'κα Μακεδ. γαδουρίτικα Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαιδουρίτικος.

Γαδουρινά 2, ὁ ἰδ.

γαδουρίτικος ἐπίθ. Κέρκ. Χίος κ. ἄ.—Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτικος.

1) Γαδουρινός 1, ὁ ἰδ., Χίος κ. ἄ.—Λεξ. Μπριγκ.

2) Γαδουρινός 3, ὁ ἰδ., Κέρκ.

Πβ. γαδουρήσιος.

γαδουρίτσα ἡ, σῦνηθ. γαδ'ρίτσα πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. γαδουρίτσα πολλαχ. γαρίτσα Ρόδ.

Ἰποκορ. τοῦ οὐσ. γαιδούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα. Τὸ γαρίτσα ἐκ τοῦ γαδαρίτσα-γααρίτσα.

1) Μικρὰ θήλεια ὄνος σῦνηθ.: Αἰνιγμ.

Γαδουρίτσα φορτωμένη | 'ς τὴ σπηλαιὰ πάει καὶ μπαίνει (τὸ κουτάλι μὲ τὸ ὁποῖον τρώγομεν) Πελοπν. (Ἀράχ.)

2) Παιδιά καθ' ἣν οἱ παῖκται καβαλλικεύουν οἱ μὲν τοὺς δὲ Θράκ. (Μέτρ.) 3) Ὑποστήριγμα τῶν προσαγομένων εἰς τὸν τόνον ξύλων Ναυστ. Συνών. ἀργάτης 8. 4) Γαδουρίστρα, ὁ ἰδ., Θράκ. 5) Πληθ. γαδουρίτσες, δύο σχοινάκια ἀποτελοῦντα μέρος τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ Πελοπν. (Μεσσ.)

γαδουρίτσινος ἐπίθ. Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαδουρίτσα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινος.

Ὁ ἐκ τοῦ ὄνου προερχόμενος. Πβ. γαδουρήσιος.

γαδουρίτσος ὁ, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἰποκορ. τοῦ οὐσ. γαιδούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσος. Διὰ τὴν παραγωγικὴν κατάληξιν -ίτσος προεληθοῦσαν ἀπὸ τὴν μεσαιωνικὴν -ίτσης πβ. τὰ ὁμοια παραδείγματα τῆς διαλέκτου ἀγουρίτσης-ἀγουρίτσος, ἀνθρώπιτσης-ἀνθρώπιτσος, παιδίτσης-παιδίτσος κττ. Πβ. ΧΠαντελίδ. ἐν Κυπρ. Χρον. 2 (1924) 10.

